

[Leif Hermann]

Som det formentlig er ministeren bekendt, behandler vi i øjeblikket i folketingets miljøudvalg lovforslaget vedrørende landbrugets miljøstøtte. Heri er der nogle tilskudsprocenter, om hvilke EF-Kommissionen den 24. februar 1986 har udtalt, at de ikke er i overensstemmelse med en forordning, som man mener omfatter det pågældende lovforslag.

Nu vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, da der nu er kommet nye miljøbestemmelser ind i traktaten, om ministeren vil foranledige, at disse miljøbestemmelser får virkning for det miljøstøtteforslag, vi arbejder med i folketingets miljøudvalg. Nu er det jo, om jeg så må sige, blevet bedre, kan jeg forstå, på miljøområdet, og derved skulle Danmark altså også have en større handlefrihed med hensyn til også at fastsætte de tilskudsprocenter, der skaber bedre miljømæssige forhold for os her i landet.

Jeg vil gerne bede udenrigsministeren om at svare på, om han vil tage dette spørgsmål med til EF-Kommissionen og på baggrund af de nye bestemmelser i traktaten argumentere for, at Danmark skal have lov til at fastsætte de tilskudsprocenter i landbrugsmiljøstøtteloven, som vi vil.

Albrechtsen (VS):

Der er ingen tvivl om, at regeringen havde håbet på, at resultatet af folkeafstemningen blev et rungende ja. Det blev det ikke. Det blev et ja, men ikke noget overvældende voldsomt ja, og i hvert fald under ingen omstændigheder noget ja, som var i stand til at sætte punktum for hverken EF-modstanden eller EF-modstandernes organisationer.

Det blev heller ikke et resultat, som kunne fortolkes som hverken en tilslutning til NATO eller andre af de ting, som man fra borgerlig side kørte frem med at det i virkeligheden nok drejede sig om.

Tværtimod har EF-modstanden fået to gode afsæt for det videre arbejde i forbindelse med denne folkeafstemning. For det første at EF-diskussionen blev meget konkret. Det blev faktisk påvist under debatten, hvorledes EF f.eks. er et problem for miljøet, og det blev påvist, hvilke problemer der rent faktisk ligger i dette stadig tættere udenrigspolitiske samarbejde, for nu bare at nævne to eksempler, som kom ud til en meget grundig og dybtgående offentlig debat, og på den måde

var hele forløbet faktisk til stor fordel for den fortsatte EF-modstand.

Dertil kommer, at en helt ny generation, alle under 33 år, der ikke havde diskuteret eller stemt i forbindelse med folkeafstemningen i 1972, nu kom med i en helt ny runde i EF-debatten. Det viste sig jo også, at hvad den generation angik, så sagde den klart nej til denne pakke, og det viser jo, hvor det bærer hen i fremtiden, når det drejer sig om den danske befolknings kommende syn på den snigende unionsudvikling. De unge i Danmark siger nej, og det vil sige, at på lang sigt kan vi også regne med, at Danmark siger nej. Så alt i alt er der på baggrund af folkeafstemningsresultatet grund til en ikke ringe optimisme set fra et EF-modstandersynspunkt.

VS har sagt, at vi vil respektere folkeafstemningens resultat, og det står vi ved, hvis vel at mærke det er folkeafstemningens resultat og kun folkeafstemningens resultat, dette folketing og regeringen agter at sige ja til i EF.

Dengang regeringen i december kom og sagde, at den ville godkende pakken, sagde VS: hvis I vil godkende dette her, så har vælgerne krav på at blive hørt, fordi man overskrider det grundlag, som vælgerne tog stilling til i 1972 netop gennem en folkeafstemning. Og så fandt regeringen ud af, at hvis den ikke kunne komme igennem med pakken i folketinget, så kunne den appellere til vælgerne.

Man skal i den forbindelse huske, at regeringens synspunkt var rent hyklerisk, for den ville kun have en folkeafstemning, hvis den ikke kunne få sin vilje i folketinget. Det var faktisk kun VS, der sagde, at begge parter i denne sag burde have ret til at appellere til vælgerne, og så sagde vi: hvis der skal være en folkeafstemning, så skal det ikke være noget pjat, og derfor må vi over for hinanden give det løfte, at vi vil respektere resultatet.

Så vil jeg da godt tilføje, at jeg er enig med hr. Gert Petersen i det synspunkt, at det er vigtigere, at vi, der er modstandere af unionen, i denne sal – og det er jo trods alt stadig væk et flertal – står sammen om at begrænse skadevirkningerne af dette her fremfor at have en polemik om, hvordan vi nu stemmer til det endelige resultat. Det er jeg